

Maleahi - Comentarii W. McDonald

A. Ingratitudine

În primul capitol, îl găsim pe Domnul aducând anumite acuze la adresa oamenilor, care răspund prin negări foarte vehemente. Mai întâi, Domnul le oferă cu toată tandrețea dragostea Sa pentru ei, dar ei îi cer s-o dovedească: „În ce fel ne-ai iubit Tu?” El face acest lucru, amintindu-le de iubirea Sa pentru Iacov (din care au descins ei), de faptul că l-a respins pe Esau și de judecățile pe care le-a adus peste descendenții lui Esau, edomiții. Ochii israeliților vor vedea pustiirea Edomului și vor recunoaște măreția lui Dumnezeu.

În continuare Domnul îi acuză pe preoți că au disprețuit numele Său și că nu l-au cinstit și nu l-au acordat respectul și reverența ce l se cuvin. Ei cer dovezi ale purtării lor lipsite de reverență.

Domnul îi acuză că au adus jertfe întinate. Ei neagă și acest lucru, dar El amintește că ei s-au purtat ca și când orice ar fi fost bun pentru Domnul, indiferent cum ar fi fost. Ei au adus animale de jertfă oarbe și șchioape, pe care guvernatorului n-ar fi îndrăznit să i le aducă.

Profetul îi îndeamnă să se pocăiască de păcatele lor, pentru ca mânia lui Dumnezeu să nu se abată peste ei.

Domnul oștirilor dorește ca cineva să închidă ușile templului, ca să înceteze jertfele, deoarece jertfele erau total inacceptabile înaintea Sa.

Dar Domnul își va răzbuna numele printre Neamuri, chiar dacă propriul Său popor refuză să-L cinstească.

Evreii disprețuiau lucrurile sacre de la templu și se saturaseră să-L mai slujească pe Domnul. Un blestem avea să vină peste toți cei ce aduceau lui Dumnezeu jertfe fiecum, animale cu defecte. Motivul este faptul că Domnul oștirilor este un Rege măreț și numele Său trebuie să fie de temut printre națiuni.

C. Condamnarea preoților

Preoții sunt avertizați solemn că vor avea parte de o cumplită judecată dacă nu se vor pocăi și nu-și vor îndrepta purtarea. Apoi li se amintește că preoții din vechime au fost credincioși legământului încheiat de Dumnezeu cu Levi, dar acum iată că preoții s-au stricat de tot și astfel Dumnezeu i-a făcut să fie disprețuiți și înjosiți înaintea întregului popor.

D. Divorțurile și căsătoriile mixte (2:10-16)

În continuare este abordată tema divorțului și a căsătoriilor cu soții provenite dintre păgânii idolatri. Locuitorii din Iuda s-au purtat perfid, căsătorindu-se cu străini și astfel distrugând solidaritatea lor națională. Cei ce s-au încurcat în căsătorii mixte aveau să fie nimiciți.

Oamenii plângeau la altar, pentru faptul că Domnul nu le mai accepta cu bunăvoință jertfele. Și oare de ce? Pentru că Domnul fusese martor la căsătoriile lor, pe care ei erau acum atât de grăbiți să le destrame. Dorința Lui fusese ca ei să constituie un neam unitar, un singur popor nealterat, care să producă descendenți credincioși, despărțiți de stricăciunile păgânilor. Dumnezeu urăște divorțul nescriptural și violențele ce rezultă din el. Legătura dintre divorț și violență este explicată de Baldwin după cum urmează:

El vede divorțul exact așa cum cineva și-ar acoperi haina cu violență, un limbaj figurat pentru tot felul de nedreptăți crase, care, asemenea sângelui unei victime asasinate, își lasă urma care să poată fi văzută de toți.

Ei l-au obosit pe Domnul spunând că Lui nu l-ar păsa de comportarea tuturor celor ce fac rău. Plini de fățarnicie, ei l-au provocat să intervină, zicând: „Unde este Dumnezeul dreptății?”

În continuare Dumnezeu răspunde la provocarea deșăntată din versetul precedent. El își va trimite solul Său, promisiune ce a avut o primă împlinire parțială în Ioan Botezătorul, dar se va împlini pe deplin în, viitor, când Ilie (4:5) va pregăti calea Domnului. Solul legământului pe care-l doreau ei (notă ironică). Ironia de aici constă în .faptul că atunci când El a sosit, în cele din urmă (Prima Lui Venire), națiunea Israel nu și-a găsit plăcerea în El, ci l-a răstignit.

Ziua venirii Lui va fi A Doua Venire. Domnul va verii pentru a judeca păcatul și cine va rămâne în picioare? Această slujbă curățitoare, înfățișată simbolic prin curățirea de către Cristos a templului, își așteaptă împlinirea, care va avea loc la a Doua Sa Venire. Fiii lui Levi (preoții) vor fi purificați, pentru ca să poată aduce jertfe de sfințenie și neprihănire care să-l fie plăcute Domnului, ca în zilele de odinioară.

Domnul îi va pedepsi de asemenea pe vrăjitori, adulteri, sperjuri, asupritori ai salariaților, ai văduvelor și ai orfanilor, precum și pe cei ce îi alungă pe străini.

Faptul că Domnul este Cel ce nu Se schimbă explică de ce a păstrat El în viață pe fii lui Iacov, și nu i-a nimicit.

Domnul îi invită pe oameni să se întoarcă la El, dar ei neagă că s-ar fi îndepărtat de El, întrebând cu fățarnicie: „În ce fel trebuie să ne întoarcem?”

H. Jefuirea lui Dumnezeu de zecuieli și ofrande

Sub legea lui Moise israeliții aveau obligația să dea o zecime din toate roadele câmpului și din animalele lor domestice Domnului (sau puteau să le răscumpere cu bani și să adauge o cincime). Zecuielile erau pe deasupra, adăugându-se la numeroasele ofrande, și aveau menirea să-i facă pe israeliți să recunoască că toate sunt ale lui Dumnezeu și că El este dăătorul tuturor bunurilor lor.

NT îi învață pe credincioși să dea în mod sistematic, cu mână largă, de bună voie și cu toată inima, și în măsura în care Domnul le-a dăruit prosperitate precum și proporțional. Dar în Noul Testament nu se pomeneste nicăieri despre zeciuială. Mai degrabă, se sugerează că dacă un evreu ce trăia sub lege dădea a zece parte din tot ce avea, cu cât mai mult trebuie să dea un creștin, care trăiește sub har! Răsplata celui ce dădea cu credincioșie zeciuială în Vechiul Testament era bogăție materială. Răsplata pentru o isprăvnicie credincioasă în epoca actuală este sub formă de bogății spirituale.

Așadar, El le amintește de eșecul lor de a aduce zeciuiele și ofrande, jefuindu-L astfel pe Dumnezeu și atrăgându-și un blestem. Dacă vor fi credincioși cu zeciuială lor, El îi va binecuvânta cu belșug incredibil de mare, atât de mare încât nu va fi suficient loc ca să primească tot ce vor primi. El îi va cruța de secetă, de ciumă, de dușmani și de lăcuste, făcându-i o binecuvântare pe pământ.

I. Acuzații false aduse împotriva lui Dumnezeu

Din nou Domnul îi acuză că au rostit cuvinte aspre la adresa Lui, zicând că nu s-ar merita să-L slujească pe Dumnezeu sau să asculte de El. Ei au propovăduit că cei mândri, cei răi și cei ce-L pun pe Dumnezeu la încercare nu numai că prosperă, ci și scapă basma curată.

A. Restaurarea rămășiței credincioase

Dar era o rămășiță de oameni care au rămas fideli lui Iehova. Aceștia vor fi cruțați și binecuvântați, fiind recunoscuți ca cei ce sunt ai lui Dumnezeu, giuvaerele Sale. William Kelly comentează pe această temă:

Evreii înșiși nu vor mai ocupa poziția de a fi simpli evrei. Ei vor vedea deșertăciunea ocupării unui loc exterior și vor pune preț pe ceea ce este de la Dumnezeu. Vor detesta cu atât mai mult pe cei ce sunt răi, din pricina faptului că sunt evrei (v. 18)

Va veni ziua, ce va arde ca un cuptor, când toți cei mândri și răi vor fi nimiciți, și rădăcina, și ramura.

C. Venirea lui Mesia pentru rămășiță

Cei credincioși vor saluta sosirea Soarelui Neprihănirii, care va veni cu vindecare pe aripile Sale. Cei care se tem de numele lui Dumnezeu vor triumfa asupra dușmanilor lor, ce vor fi ca cenușa sub picioarele lor.

D. Îndemnul final la ascultare, cu promisiunea venirii profetului Ilie

Cartea se încheie cu un îndemn de a-și aduce aminte de Legea lui Moise și cu o promisiune de a-l trimite pe Ilie la Israel înainte de ziua Domnului. El va produce reforme în viețile oamenilor, făcându-i să fie pe potriva strămoșilor lor credincioși, în caz contrar Dumnezeu va trebui să cerceteze țara (sau pământul - Același cuvânt ebraic (eretz) poate însemna țară sau pământ) cu un blestem. Când citesc cartea Maleahi în sinagogă, evreii repetă versetul 5 după versetul 6, pentru ca să nu se încheie cartea cu un blestem. Dar după cum remarcă Wolf: „Această încercare de a îndulci mesajul nu schimbă cu nimic cumplita realitate.”

Întrucât noi citim Vechiul Legământ în lumina mai deplină a Noului Legământ, nu cred că ar exista o modalitate mai nimerită de a încheia secțiunea VT din Comentariul Biblic al Credinciosului decât prin a cita ultimul paragraf din cucernicul și eruditul comentariu asupra Vechiului Testament redactat de Keil și Delitzsch care are darul de a le reuni într-un singur tot unitar. (E demn de subliniat că lucrarea în mai multe volume a lui Keil și Delitzsch, deși a fost scrisă cu peste o sută de ani în urmă, este încă prezentă pe rafturile librăriilor și bibliotecilor, fiind intens utilizată. Pe când comentariile raționaliste sunt mereu înlocuite cu altele, conținând opinii și mai radicale și mai lipsite de credință, comentariile ce conțin învățături sănătoase, scrise într-un stil trainic, își pot dovedi valoarea timp de decenii și chiar secole după ce au fost compuse).

Legea și profeții au mărturisit despre Cristos, iar Cristos a venit nu să distrugă legea sau profeții, ci să le împlinească. Prin urmare, pe Muntele Schimbării la Față a lui Cristos au apărut atât Moise, întemeietorul legii și mediatorul vechiului legământ, cât și profetul Ilie, ca restaurator al legii în Israel, ca să stea de vorbă cu Isus în legătură cu decesul Său pe care urma să-l înfăptuiască la Ierusalim, aceasta fiind o mărturie practică pentru apostoli și pentru noi toți că Isus Cristos, care Și-a dat viața pentru noi, ca să poarte păcatul nostru și să ne răscumpere din blestemul legii, este Fiul Tatălui, de care trebuie să ascultăm, și că noi, crezând în numele Lui, putem deveni copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai vieții veșnice.

clickbible.org